Те найменше звіря,
що в смереках проскаче,
та найменша зоря,
що на сіні заплаче,

те найменше маля,
що хлюпоче в потоці,
та найменша земля
з порошинкою в оці

врятували б мене,
та замкнуло всі брами
це повітря страшне,
що спинилось між нами.

Ви, найтонші зі свіч
в слові, як у печері,
не розхитуйте ніч,
не полохайте челядь.

Я дійду на зорі
до найстаршої брами.
Де ключі? У Дніпрі.
А Дніпро – під валами.

В однієї із дів,
що у водах біліє,
зв'язка наших ключів –
як намисто на шиї.

Від слабої води
розривається зв'язка,
від легкої ходи
піднімається брязкіт.